

PRACTIC

Francesc Miralles s-a născut la Barcelona, în 1968; este jurnalist specializat în psihologie și spiritualitate. Publică în mod curent în *El País Semanal* și în reviste de dezvoltare personală. La Humanitas Fiction i-au apărut în limba română următoarele romane: *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici* (scris împreună cu Care Santos), *Iubire cu „i“ mic*, *Wabi-Sabi*, *Biblioteca de pe Lună*, *Un ceai la capătul lumii* (împreună cu Angeles Donate), traduse în numeroase țări.

A scris împreună cu Héctor García mai multe volume de mare succes la public, care au apărut la Humanitas: *Ikigai: Secrete japoneze pentru o viață lungă și fericită* (2017), *Metoda ikigai: Secrete japoneze pentru a-ți descoperi adevărata pasiune și a-ți atinge țelurile în viață* (2019), *Ichigo-ichie: Arta japoneză de a te bucura de fiecare clipă* (2020) și *Shinrin-yoku: Arta japoneză a băilor de pădure* (2020), *Namaste: Calea hindusă spre fericire, împlinire și succes* (2022).

FRANCESC MIRALLES

MAZEL

SECRETUL ANCESTRAL
AL NOROCULUI

Traducere din spaniolă
de Camelia Dinică

HUMANITAS

Redactor: Ana Alfianu
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Luminița Drăgan
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

Francesc Miralles

Mazal. El secreto ancestral de la fortuna

Copyright © 2023 by Francesc Miralles

Translation rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria, SL
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2025, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Miralles, Francesc

Mazel: secretul ancestral al norocului / Francesc Miralles;

trad. din lb. spaniolă de Camelia Dinică. –

București: Humanitas, 2025

ISBN 978-973-50-8922-1

I. Dinică, Camelia (trad.)

159.9

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

Cuprins

Nota autorului	7
Williamsburg (Brooklyn)	
1. Cabinetul clarvăzătorului	15
2. Iar tu îl vei numi destin	18
3. Ușa încuiată	22
4. O ofertă neașteptată	24
5. Uită propriile favoruri	27
6. Coney Island	30
7. Momentul cel mai întunecat al nopții	33
8. Când vrei să dai vina pe cineva, uită-te în oglindă	36
9. O datorie din trecut care cumpără viitorul	40
10. Ceea ce am învățat în Brooklyn	43
Kazimierz (Cracovia)	
11. Hotelul Rubinstein	49
12. Un psiholog cu consumație	51
13. Mai bine sărac decât îngropat	54
14. Lucruri pe care le-am învățat la Cracovia (I)	56
15. <i>Mazel tov</i>	58
16. Muzica klezmer	60
17. Demonstrația rabinului	63
18. Nu încerca	65
19. Lucrurile uitate	67
20. Lucruri pe care le-am învățat la Cracovia (II)	71
21. Călătoria unei scrisori	73

6 / Cuprins

22. M din <i>mazel</i>	75
23. Universul trimite răsplata de oriunde dorește el	79
24. Cum îți câștigi traiul	82
25. Z din <i>mazel</i>	84
26. Lucruri pe care le-am învățat la Cracovia (III)	89
27. Penuria generează valoare.	91
28. Legea misterului	94
29. Mesajele	97
30. L din <i>mazel</i>	99
31. Lucruri pe care le-am învățat la Cracovia (IV)	100
32. Drumurile deschise	101
33. Aprinde-ți steaua.	103
34. Viața înseamnă oamenii	106
35. Pe cer.	109

Williamsburg (Brooklyn)

36. Ceea ce nu faci pentru tine	113
37. O predicție cu păcăleală	116
38. Încercări ca să ne trezim	119
39. Formula prieteniei	122
40. Cele trei secrete ale lui <i>mazel</i>	124

Epilogul autorului. Ultimele cinci secrete.	125
---	-----

Cartea înțelepciunii.

Povestiri și proverbe din tradiția ebraică

Povestiri ebraice	137
Proverbe evreiești	162

<i>Mulțumiri</i>	167
----------------------------	-----

Nota autorului

Uneori, când activitatea mea de conferențiar, scriitor și jurnalist în sfera dezvoltării personale îmi lasă timp, țin câte un atelier de scriere creativă. Iar una dintre întrebările care mi se pun adesea, mai ales de către cei mai tineri, este *despre ce ar trebui să scrie*.

În mintea unui om există tot atâtea posibilități câte galaxii sunt în univers, fiecare cu soarele său, în jurul căruia gravitează diferite planete și luni. Plecând de la o idee poți crea un firmament plin de lumină sau o gaură neagră care nu te duce nicăieri. Ce ai alege, în cazul acesta? De unde ai începe?

Primul meu sfat este întotdeauna: *scrie despre ceea ce știi*. Iar dacă insiști, aș mai adăuga *scrie despre lucrurile pe care tu crezi că le cunoști mai bine decât oricine*.

Este posibil să faci și invers, dar implică un consum inutil de energie pe care ai putea s-o dedici altei îndeletniciri. Îmi amintesc că odată doi tineri scriitori din Madrid mi-au explicat proiectul lor: o poveste de dragoste care s-ar desfășura într-un *diner* din Statele Unite. Prima mea întrebare a fost:

— Ați locuit în Statele Unite ale Americii?

— Nu... au recunoscut ei. Încă n-am ajuns acolo.

— Atunci, de ce nu amplasați povestea de dragoste într-o cafeenea de pe Gran Vía? Veți face mai puțină muncă de documentare și veți avea mult mai multe detalii autentice pe care să le includeți în text.

Această scurtă întâmplare îmi servește ca pretext pentru a explica de ce am hotărât să scriu această carte, care abordează

secretele oamenilor capabili să obțină succesul pe care și-l propun, în timp ce alții își irosesc ocaziile și trăiesc sub nivelul pe care-l merită.

Pot să vorbesc despre asta în cunoștință de cauză, pentru că m-am aflat în ambele situații.

În tinerețe și în primii mei ani de carieră în lumea editorială, am fost cât se poate de nefericit. Cu toate că lucram cât era ziua de lungă, de luni până duminică, aveam tot timpul datorii și mă simțeam trist și izolat, neînțeles de lume, asemenea protagonistului aventurii povestite în cartea de față. Aveam numai eșecuri în dragoste, am trecut printr-o serie de depresii și ajunseseam să împrumut bani de la prieteni pentru a supraviețui.

Pe atunci mă consideram un visător pesimist. Adică aveam multe visuri, dar părea imposibil să le împlinesc.

Până ce mi-am dat seama că există și alt mod de a trăi, de a gândi și de a face lucrurile. Atunci ceva a produs un declin înăuntrul meu și m-am trezit într-un scenariu de viață cu totul diferit. Dintr-odată ceea ce mi se păruse extrem de dificil se dovedea surprinzător de ușor.

Rezultatele bune care-mi veneau din toate părțile au făcut ca dintr-un visător pesimist să mă transform într-un visător optimist. Dacă în trecut așteptasem patru ani să-mi redacteze cineva cartea, acum aveam zeci de traduceri și cărțile mele se reeditau pe cinci continente. Aveam mai mulți prieteni decât puteam cultiva și o viață sentimentală stabilă.

Ce se întâmplase? Ce anume declanșase totul?

În timpul documentării pentru această carte mi-am dat seama că nu există un singur secret care să explice cum s-a petrecut această alchimie, ci mai multe care conlucrează. Le voi prezenta treptat în cele ce urmează.

Pe unele le-am descoperit mulțumită unor lecturi care s-au dovedit providențiale, pe altele cu ajutorul unor mentori ori prin revelații pe care ni le prilejuiește viața însăși. Toate aceste

lecții de viață m-au determinat să fac o serie de schimbări care mi-au modificat perspectiva personală asupra lucrurilor.

În timp ce mă gândeam la cum să sistematizez toate acestea, o întâlnire întâmplătoare – dacă există așa ceva – cu o cercetătoare a înțelepciunii ebraice mi-a oferit răspunsul. Mi-a explicat înțelesul ascuns al cuvântului care dă titlul acestei cărți, iar eu mi-am dat seama că toate secretele despre care aveam să scriu sunt legate de cele trei lecții fundamentale cuprinse în acest cuvânt. Ele justifică de ce poporul evreu a prosperat de-a lungul istoriei în toate mediile naturale, inclusiv în deșert.

Misiunea mea, prin urmare, ar fi să aduc acest secret ancestral în viața cotidiană, astfel încât oricine să-l poată pune în practică.

Am început să lucrez în acest sens, intervievând cabaliști, filologi și alți cercetători ai tradiției ebraice. Unii dintre ei apar în narațiune ca personaje. La fel ca protagonistul, m-am mutat din Brooklyn în inima cartierului evreiesc din Cracovia, Kazimierz.

M-am cazat la hotelul Rubinstein și am vizitat trei sinagogi, librării întunecate pline de comori, restaurante cu bucătărie veche evreiască cu pereții plini de relicve, vechiul cimitir Remah...

Așa cum spune Konstatinos Kavafis în *Călătorie în Itaca*, m-am dus în acel colțișor al vechii Europe ca să învăț de la cei care știu și să descopăr astfel secretul ancestral al norocului.

Cea mai mare parte a locurilor și personajelor pe care le vei găsi în această povestire sunt reale, așa cum sunt și învățămintele pe care le voi împărtăși în această carte. Am încredere că vor ajuta să schimbe ceea ce uneori numim destin, dar care în realitate ține de alegeri personale, multe dintre ele inconștiente.

Ne așteaptă, fără nici o îndoială, o aventură pasionantă.

Îți mulțumesc că mă însoțești!

— *Și când ai de gând să-ți îplinești visul?*
il întrebă maestrul pe discipol.

— *Când se va ivi ocazia, răspunse acesta.*

Iar maestrul ripostă:

— *Ocazia nu se ivește niciodată.*

Ocazia este deja aici.

—ANTHONY DE MELLO

WILLIAMSBURG

(Brooklyn)

1. Cabinetul clarvăzătorului

Adăpostit sub prelata unei vechi prăvălii de discuri, Saul simțea că ploaia aceea torențială e o metaforă a vieții lui. Perdeaua înghețată care lovea dalele din Williamsburg îl duse cu gândul la sumedenia de catastrofe și decepții care-l biciuiau încă de când dobândise uzul rațiunii.

După ce renunțase la facultate, părăsind California natală pentru cartierul acela din Brooklyn, visase la tot felul de succese. Cum cânta Frank Sinatra: „Dacă reușești aici, poți să reușești oriunde“. Totuși, mulți ani mai târziu, singurul lui succes era că rămăsese în viață. Cu toate celelalte îi mersese din ce în ce mai rău.

Ca o mică dovadă, în după-amiaza acelei zile de luni nu avea nici măcar o umbrelă ca să poată traversa strada. De aceea aștepta ca furtuna să se domolească.

O firmă luminoasă pâlپâia pe cealaltă parte a străzii, dar ploaia nu-l lăsa să citească ce scrie. Trecuse prin fața aceluși magazin de zeci de ori, dar niciodată nu catadicsise să citească. Era în firea lui să nu se uite cu atenție la lucruri, cu excepția celor care-l izbeau direct în față.

Semaforul se făcu verde, dar Saul nu se mișcă din loc. Apoi se făcu roșu. Și din nou verde. Dârdâind de frig, își petrecu timpul privind la mașinile care traversau acea arteră din cartierul evreiesc din Brooklyn. În cartierul lui trăiau mulți oameni înstăriți; văzu două Mercedesuri ultimul tip, o Tesla X și chiar o limuzină lungă, cu geamuri fumurii.

Se întrebă cine o fi idiotul încrezut care călătorea înăuntru, în confort și la căldură, în timp ce el îngheța sub prelată.

Saul nu reușea să înțeleagă din ce cauză totul îi mergea prost, din moment ce el nu făcea rău nimănui. Cel puțin nu în mod conștient.

Cortina de apă se stăvili puțin, îngăduindu-i să citească firma luminoasă:

CLARVĂZĂTORUL ZOLTAN

◆ află-ți destinul ◆

Nu se miră prea tare că vede genul acela de prăvălie, doar erau cu duzina în New York. Ceea ce-l lăsă cu gura căscată era femeia care tocmai ieșea dinăuntru.

O cunoștea.

I se părea la fel de atrăgătoare, dacă nu cumva chiar mai atrăgătoare decât atunci când o cunoscuse, când abia se stabilise în Williamsburg. Lucraseră împreună la o firmă mică de publicitate, unde el rezistase doar nouă luni. Sub pretextul că nu aveau suficient de multe afaceri, erau nevoiți să reducă din personal, îi explicase șeful.

Și venise rândul lui, ca de obicei.

Cu Sarah, care în pofida tinereții era deja director artistic, abia dacă purtase scurte conversații la automatul de cafea, însă n-o uitase. Îi plăcea modul ei de a-l asculta, cu o privire blândă și atentă care nu judeca. Cel mult, îi puneia întrebări concise despre ceea ce el povestea. Avea o eleganță naturală și o amabilitate ieșită din comun, care, pe lângă inteligența ei, o făceau intangibilă. Cu toate acestea, îi făcuse plăcere să discute cu ea.

Nostalgia acelei epoci, când viitorul părea un loc promițător, îl determină să traverseze pe culoarea verde pentru a-i ieși în întâmpinare.

Prăvălia clarvăzătorului nu avea nici o prelată, așa că se udă în timp ce o aborda pe Sarah cea surprinsă sub ploaia torențială, în vreme ce ea își punea o pelerină galbenă.

— Tu ești... – credea că ea nu va putea să-și amintească numele, dar se înșela –. Ești Saul, nu-i așa?

— Da! Bine, cu câțiva ani în plus și ceva mai puțin păr, dar eu sunt.

Ca și când norul mare care-l urmărea peste tot s-ar fi decis să-i acorde un răgaz, în clipa aceea ploaia se opri. Ea zâmbi. Saul crezu că Sarah aștepta să mai spună ceva, așa că rosti primul lucru care-i trecu prin cap:

— Îmi amintesc de tine, erai o fată cât se poate de inteligentă. Și, privind la firma luminoasă a clarvăzătorului, adăugă: Cum poți să-l crezi pe acest șarlatan?

— Zoltan este tatăl meu.

Obrajii aprinși ai fetei îi arătară lui Saul că, încă o dată, făcuse o gafă destul de mare. Văzându-i tulburarea, ea își veni în fire și-i explică:

— Tata spunea mereu că a moștenit darul acesta de la bunica mea, care era clarvăzătoare. După ce a ieșit la pensie și-a îndeplinit visul de a-și deschide un cabinet. Astăzi este ziua lui și am venit să-l felicit.

„Îmi vine să intru în pământ“, gândi el admirând încă o dată tactul lui Sarah. Exact ce-i lipsea lui.

— Te rog să mă ierți pentru ceea ce am spus adineaori. Nu sunt în măsură să judec. Pot să te invit la o cafea? A trecut atât de mult de când...

— Mi-ar plăcea, dar trebuie să plec – ochii ei de culoarea aluniei scrutară cerul. Pe deasupra, o să înceapă ploaia din nou. Fugi acasă dacă nu vrei să te pricopsești cu o pneumonie!

Acestea fiind spuse, îi făcu semn cu mâna de rămas-bun.

2. Iar tu îl vei numi destin

Saul simțea că o veche și gingașă rană se redeschidea înăuntrul lui. Cum stătea nemișcat în fața firmei luminoase, un resort interior îl îmboldi să intre. Poate că era felul lui de a se scuza pentru că-l jignise pe clarvăzătorul Zoltan fără să-l cunoască, deși cel mai probabil îl împingea curiozitatea de a-l cunoaște pe tatăl femeii visurilor lui.

O perdea roșie aflată în spatele geamului îl împiedica să vadă interiorul cabinetului. După ce se uită după o sonerie inexistentă, Saul împinse timid ușa. Când ea se închise în spatele său, constată că clarvăzătorul nu se afla acolo.

Se volatilizase? Ori poate că asta era una dintre puterile lui, își spuse ironic, în timp ce se așeza pe un fotoliu cu fundul cam ponosit.

Între el și locul clarvăzătorului, care părea un tron, se afla o masă cu tot felul de amulete și relicve: o statueta Ganesha, trei Buddha în diverse poziții, o mână a Fatimei, mai multe pietre de cuarț....

Un bărbat athletic, cu toate că avea în jur de șaptezeci de ani, ieși din încăperea care părea să fie baia. Când se așeză în fața lui, Saul văzu că avea aceiași ochi ca fiica lui, cu toate că expresia feței era mai severă.

Intimidat, întoarse privirea spre acel talmeș-balmeș de obiecte spirituale de diverse proveniențe.

— Sunt daruri de la clienții mei, explică Zoltan, sesizându-i interesul. Fac asta pentru că mă pasionează, nu am nevoie de bani. De aceea nu am un tarif bine stabilit. Accept bunăvoința sau orice vrea fiecare persoană să-mi dea.